

คำนำนักเขียนและผู้กำกับละคร

ในฐานะของผู้ร่วมประพันธ์และกำกับละครเรื่องเหยื่อพยาบาล ด้วยผมได้แลเห็นแล้วว่าชีวิตของหญิงสาวสวยผู้หนึ่งซึ่งอาภัพทั้งชาติตระกูล และความรัก ที่ชวนให้ต้องสงสัย และนึกโมโหมโน่นๆกับความเจ้าคิดเจ้าแค้น ไม่มีคำว่าอภัยต่อผู้ใดทั้งสิ้น มีเพียงความต้องการที่แก้แค้นต่อทุกคนที่ทำให้หล่อนต้องเจ็บ และการแก้แค้นของหล่อนในครั้งนี้ก็สมใจที่ปรารถนา ได้เห็นทุกคนต้องเจ็บ หากแต่ตัวหล่อนเองกลับต้องเจ็บด้วย และอาจเจ็บยิ่งเสียกว่าที่ผู้อื่นต้องเจ็บ เพราะคนที่หล่อนรักต้องพลอยเจ็บปวด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นึกอยากจะกำกับนวนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาทันที

หากละครเรื่องเหยื่อพยาบาลอาจทำให้หลายคนมีความสุขกับการที่ดูละครหรืออ่านนวนิยายเรื่องนี้ หรืออาจไม่สบายใจบ้าง ผมในฐานะของผู้ร่วมประพันธ์และผู้กำกับก็จะขออภัยไว้แต่โดยดี จากหัวใจของผู้ร่วมประพันธ์และผู้กำกับ

ด้วยความปรารถนาดีจากนักเขียนและผู้กำกับ

ศีกฤทธิ จันทิมา

.....ที่มาของเรื่อง.....

สร้อยหญิงสาวสวยผู้หนึ่งที่ต้องตกไปเป็น
ภรรยาลับๆของม.จ มงคลศักดิ์ หล่อนต้องถูกผู้คนทั้ง
นอกวังและภายในวังรังเกียจ เหยียดหยาม ดูถูก ทั้งที่
หล่อนเองก็ได้มีลูกชายให้แก่ม.จ มงคลศักดิ์ หากแต่
เพราะลูกที่เกิดขึ้นมาด้วยไร้ความรัก มีเพียงความ
ต้องการเท่านั้น ทั้งหล่อนและลูกจึงไม่มีค่าและ
ความหมายใดๆเลยต่อ ม.จ มงคลศักดิ์และทุกคนในวัง
ต่างกับลูกที่เกิดจากภรรยาที่เขารักและแต่งงานด้วย ทั้ง
ม.จ มงคลศักดิ์หรือทุกคนในวังต่างรักและเอ็นดู และ
ด้วยเหตุนี้หล่อนจึงอาฆาตแค้นทุกคนในวัง ทั้งยังเป็น
ความอาฆาตแค้นที่ไม่มีคำว่าอภัย มีเพียงความแค้น
ความพยาบาทที่เปรียบเสมือนกับดาบสองคมที่คอยทิ่ม
แทงหัวใจให้ต้องเจ็บปวดทั้งผู้ที่พยาบาท และผู้ที่ถูก
พยาบาท อีกเรื่องที่วิรัชฐาขอเรียนต่อท่านผู้อ่านก็คือ
“เหยื่อพยาบาท” ขณะที่จัดสร้างเป็นละครทางไทยทีวีสี
ช่องสามอาจมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะสมต่อการ
ถ่ายทำละครด้วยค่ะ

ด้วยความปรารถนาดีจากผู้ประพันธ์

วิรัชฐา วงศ์วรญาติแพร่

เหยื่อพยาบาล 1 “ คิกฤทธิ - วิชา ”

ที่วังรื่นหทัย ณ.ตำหนักของหม่อมเจ้าหญิงแจ่ม
จรัส ในขณะที่หม่อมเจ้าหญิงชรากำลังทรงประทับอยู่
กับพระที่นั่งส่วนพระองค์ และพื้นล่างสร้อยหญิงวัย
กลางคนกับเด็กหนุ่มทั้งสองต่างกำลังนั่งก้มใบหน้านอง
พื้นพรมกันนั่ง

หม่อมเจ้าหญิงชราทรงทอดพระเนตรจ้องมอง
ร่างของสร้อยที่กำลังหมอบกับพื้นด้วยประกายพระเนตร
อันแค่นในพระทัยจนแทบจะระเบิดออกมา แค่นแต่หน
หลังจวบจนกระทั่งแค่นมาถึงปัจจุบัน ยิ่งทอดเนตรสบ
หน้าสร้อยก็ให้ยิ่งคลั่งแค่น แต่ก็ยังทรงพยายามระงับ
อาการดังกล่าวไว้ด้วยความหนักแน่นในพระทัย ครั้น
เมื่อทรงเบนสายพระเนตรมายังเด็กหนุ่มทั้งสอง สาย
พระเนตรที่เต็มไปด้วยรอยอาฆาตแค่นก็เปลี่ยนไป
เป็นแววพระเนตรอันเอื้ออาทร เอ็นดูรักใคร่ระคนกับ
ความสงสารต่อเด็กหนุ่มทั้งสองอย่างสุดซึ้ง

“ตกลงเด็กหนุ่มทั้งสองคนที่เป็นหลานของ
ฉันนะคนไหนคือลูกหม่อมเจ้ามงคลศักดิ์ลูกชายฉัน กับ
หม่อมกอบศิริเขาละ”

หม่อมเจ้าหญิงแจ่มจรัสทรงกระแทกพระศู
รเสียงถามต่อสร้อย ในขณะที่แววพระเนตรยังคงมี
ประกายแข็งอย่างไวอำนาจและไว้องค์ สร้อยค่อยๆยก
ใบหน้าขึ้นอย่างช้าๆ ดวงตาแจ่มใส
ไม่มีแววโศกตั้งแต่แรกที่ก้าวเข้ามาในวัง หากแต่ดวงตา
อันแจ่มใสของสร้อยนั้นยังคงแอบซ่อนแววโศคร้าย
บางอย่างไว้อย่างลึกๆกับดวงตาของสร้อย

“คนนี่เพคะ”

สร้อยกราบทูลขณะที่ชี้นิ้วไปทางศิริศักดิ์เด็ก
หนุ่มหน้าตาหล่อคม ด้วยนัยน์ตาที่มากไปด้วยเล่ห์
เหลี่ยมนาๆ เด็กหนุ่มจึงก้มกราบแทบพระบาทหม่อมเจ้า
หญิงชราด้วยกิริยาอันอ่อนน้อม ใบหน้ายิ้มระรื่น
หากแต่ดวงตาลกลับมีความหวังอะไรบางอย่างฉายเด่นอยู่
ในสายตา

“โอ้ หลานย่า แกก็ช่างกระไรเสียเหลือเกิน
นะนั่งสร้อย เล่นขโมยหลานของฉันไปเสียแต่เล็กๆจน
ฉันต้องสืบสน ไม่รู้ว่าใครจะเป็นลูกของใคร จันเด็ก
หนุ่มที่นั่งก้มหน้านั่งอยู่นั่นก็คงจะเป็นลูกชายของแกที่
เกิดกับหม่อมเจ้ามงคลศักดิ์ลูกชายของฉันสินะ”

หม่อมเจ้าหญิงชราทรงประชิดทั้งน้ำเสียงและ
ถ้อยคำ ต่อเมื่อทรงชายพระเนตรไปทางเด็กหนุ่มก็ยังอด
ที่จะพระทัยหายวาบไม่ได้เสียเหมือนกัน เพราะอย่างไร
เสียเด็กหนุ่มนั้นก็หลานสายพระโลหิตของท่านเอง แม้
เด็กหนุ่มนั้นจะเกิดจากสร้อย หญิงผู้ที่ด้อยต่ำทั้งชาติ
ตระกูลและความเป็นอยู่ในปัจจุบัน อาจจะทรงเกลียด
และชิงชังในชาติกำเนิดของสร้อย แต่ก็ทรงไม่อาจจะทำ
พระทัยรังเกียจต่อเด็กหนุ่มที่นั้งหมอบอยู่ตรงหน้าพระ
พักตร์ ตรงกันข้ามหม่อมเจ้าแจ่มจรัสยังทรงเมตตายิ่ง
นัก แม้ว่าทรงเมตตาต่อเด็กหนุ่มนั้นมากเพียงใด หาก
เปรียบไปกับสิริศักดิ์แล้วก็ยังไม่ได้ครั้งที่ทรงรักและ
เมตตาต่อสิริศักดิ์ และเหตุผลอันนั้นก็คือ สิริศักดิ์
เปรียบเสมือนกับหลานชายอันเป็นสายพระโลหิตที่
บริสุทธิ์ เพราะเกิดจากสายพระโลหิตที่มีพระบิดาและ
พระมารดาที่เป็นเจ้าด้วยกันทั้งสอง

“แล้วชื่ออะไรเล่านางสร้อย ลูกชายแท้เกิดกับ
หม่อมเจ้าชายมงคลศักดิ์ลูกชายของฉันนะ”

“ชื่อเดียวเพคะ” สร้อยก้มหน้าตอบเสียงอ่อน ดิ
หน้าเศร้า หากแต่ริมฝีปากกลับยิ้มออกมานิดๆ เป็น
รอยยิ้มที่ไม่เชิงจะยิ้มคล้ายจะเป็นเยาะเสียดมากกว่า

“ซื้อเดียวหรือ งั้นก็ต้องเป็นหม่อมราชวงศ์เดียว
สินะ เพราะลูกชายของฉันเขาเป็นหม่อมเจ้านี่”

หม่อมเจ้าหญิงชราทรงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำพระสุ
รเสียงอ่อนโยนตามความเป็นจริงอย่างผู้ที่ถือยศถือศักดิ์
และเป็นไปตามศักดิ์ตามฐานันดรศักดิ์ เมื่อผู้ที่เป็นบิดา
จะมียศเป็นหม่อมเจ้า ลูกที่เกิดมาแล้วไม่ว่าจะเป็นลูกของ
ชายาคนใดก็ตามแต่ ก็จะมียศสืบเชื้อสายจากพ่อ คือ
หม่อมราชวงศ์ด้วยกันทุกคน

“ไม่ได้นะหม่อมย่า จะให้อีเดียวมันมียศเทียม
เท่ากับหลานไม่ได้นะหม่อมย่า”

ศิริศักดิ์คัดค้านขึ้นมาอย่างลื้มตัว สีหน้าท่าทาง
เย่อหยิ่งลำพองขึ้นทันที โทสะจึงพลุ่งขึ้นอย่างรุนแรงจน
แทบจะทนทานมิได้ ถลิ่งนัยน์ตาจ้องมองเดียวอย่าง
แค้นๆ เจ็บใจ ธิษายอย่างลึกๆ ด้วยไม่ปรารถนาที่จะแล
เห็นผู้ใดเหนือยิ่งไปกว่าตนเอง

“ต้องได้สิหลานรัก เพราะลูกทุกคนที่เกิดจาก
หม่อมเจ้ามงคลศักดิ์จะต้องมียศเท่าเทียมกัน คือหม่อม
ราชวงศ์ เอาละนะไม่ต้องพูดมากอะไรกับย่าแล้วนะ ย่า
จะให้นั่งสินมันจัดที่อยู่ให้แต่ละคน และก็ตามฐานัน
สมควรของแต่ละคนอีกด้วย”

ตรัสจบหม่อมเจ้าหญิงแจ่มจรัสก็ทรงลุกจาก
พระที่นั่งและทรงเสด็จหายออกไปจากห้องโถงนั้นใน
เวลาต่อมา

เมื่อไม่มีร่างของหม่อมเจ้าหญิงแจ่มจรัสประทับ
อยู่ ณ. ที่นี้แล้ว ศิริศักดิ์จึงลุกขึ้นยืนและหันหน้าไปทาง
สร้อยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันดังกรอดๆ ระบายลมหายใจที่อัด
อั้นไว้ออกมาก่อนที่จะควacsสร้อยขึ้นสุดเสียง

“เพราะแกลคนเดียวนะนั่งสร้อย ที่ทำให้ชีวิต
ของฉันต้องไปตกกระกำลำบากเสียตั้งนาน ทั้งที่ฉันก็
หม่อมราชวงศ์คนหนึ่ง”

ศิริศักดิ์เข่นเจี้ยวพูดกับสร้อยอย่างแค้นๆ สร้อย
สะอึกน้ำตาตกใน เผลोज้องมองไปหน้าที่หล่อคมของชาย
หนุ่มอย่างเจ็บปวดลึก ยิ่งต้องเจ็บปวดมากสักเท่าไรก็
เหมือนจะตอกย้ำให้ต้องอดทนมากเท่านั้น

“ลูก อย่าประนามแม่แบบนั้นสิจ๊ะ แม่ทำทุก
อย่างก็เพื่อลูกรักของแม่นะ”

สร้อยคร่ำครวญ นัยน์ตาวิงวอน อ่อนโยน
ชวนสงสาร หากแต่อีกฝ่ายยังคงใจเด็ด ใจดำ ใจแข็ง จึง
ไม่แลเห็นถึงอาการเศร้าโศกนั้นจากสร้อย มีเพียงความ
เกลียดแค้น ชิงชัง อาฆาต พยายามเหยียด คุณเคลน

“ไปไกลๆนะน้องสร้อย ฉันไม่ใช่ลูกของแก แต่
ฉันเป็นลูกของหม่อมกอบศิริกับหม่อมเจ้ามงคลศักดิ์
หรือ”

หม่อมราชวงศ์ศิริศักดิ์สะบัดขาที่ถูกสร้อยกอดอยู่
อย่างแรง ดวงตาดำขลับมีแววหยาบเหยียบเหยียบมอง
ใบหน้าสร้อยและเดิวยพร้อมๆกันก่อนที่จะพูดอะไร
ขึ้นมาอีก

“ไอ้เดิวยแกช่วยพาแม่ของแกไปให้พ้นๆหน้าฉันที
สิ เห็นหน้าแล้วบอกตรงๆนะ ว่าแค้น”

เดิวยค่อยๆคลานเข้าไปประคองสร้อย แต่เขาก็
ได้ถูกสร้อยสะบัดแขนออกจากร่างของสร้อยเอง แต่
เดิวยก็ยังไม่วายที่จะมองสร้อยอย่างอาวรณ์

“อย่ามายุ่งกับฉันนะไอ้เดิวย”

สร้อยตวาดเว็ด ดวงตาคู่คมกริบมองหน้าที่หล่อ
คมของเดิวยอย่างเจ็บใจ เดิวยจึงถอยหลังหนีอย่าง
หวาดกลัว อีกทั้งยังแอบซ่อนแววพิศวงกลางแครงใจ
ไว้อย่างมิคคิด ทำไมสร้อยจึงต้องรังเกียจเขาเอามากมาย
ถึงเพียงนี้ ทั้งที่เขาก็คือลูกแท้ๆของสร้อยหม่อม
ราชวงศ์ศิริศักดิ์เสียอีกที่ไม่ใช่

“นี่ใครที่ชื่อนั่งสิน ช่วยพาสองคนแม่ลูกคู่นี้ไป
ให้พ้นๆตาฉันทีเถอะนะ เห็นหน้าสองคนแม่ลูกนี้นานๆ
แล้วมันพาเอียนนะ”

หม่อมราชวงศ์ศิริศักดิ์พูดห้วนๆ สีหน้าเคร่ง
ขรึม จ้องมองใบหน้าสร้อยและหม่อมราชวงศ์เดิยด้วย
ประกายตาอันเกลียดชิงซัง ขยะแขยง จนไม่อยากเห็น
หน้าทั้งสองคนให้ต้องระคายเคืองในตา หากฆ่าคนแล้ว
ไม่มีผิด ไม่ต้องติดคุกบางทีเขาอาจฆ่าสองแม่ลูกให้ตาย
ดับไปต่อหน้าต่อตาเขา

นั่งสินหันไปเมียงๆมองๆรอบๆกายอย่างกลัวๆ
กลัวๆก่อนที่จะตัดสินใจพูดอะไรขึ้นมาอย่างอานใจและ
แววตาของหม่อมราชวงศ์ศิริศักดิ์ได้อย่างต้องใจเขา

“จะไล่ทั้งสองไปไหนหรือคะคุณชาย หม่อม
ท่านก็รับสั่งให้นั่งสินคนนี้จัดหาที่อยู่ของแต่ละคนตาม
ความเหมาะสมแล้วนี่คะ”

นั่งสินค่อยๆพูดช้าๆอย่างนุ่มนวล พยายามที่จะ
ยื้มละไมอยู่ในสีหน้าให้กับหม่อมราชวงศ์ศิริศักดิ์อย่าง
กลัวๆกลัวๆ หม่อมราชวงศ์ศิริศักดิ์ยิ่งแลเห็นนั่งสินกลัว
จึงยิ่งเหิมใจมากยิ่งขึ้น

“มันสองคนแม่ลูกมีศักดิ์เป็นเพียงคนรับใช้คนหนึ่งเท่ากับแคะนั่งสิน มันสองคนแม่ลูกสมควรที่จะต้องไปอยู่เรือนคนใช้ ไม่สมควรที่จะได้ขึ้นไปอยู่บนตำหนัก” พูดเสียงหนักแน่น ดวงตาเป็นประกายวาววับด้วยชิงชัง

“เจ้าคะ สำหรับแม่สร้อยแล้วก็จะจะต้องอยู่เรือนคนรับใช้จริงเจ้าคะ แต่สำหรับคุณชายเดี๋ยวแล้วจะต้องอยู่บนตำหนักสิเจ้าคะ”

นั่งสินตบตเสียงเรียบๆแต่ทว่าหนักแน่นในประโยคท้าย สีหน้าเฉยชาซ่อนความรู้สึกหวาดกลัวไว้ในส่วนลึกอย่างแนบเนียน

“ฉันไม่ต้องการจะเห็นหน้ามันสองคนแม่ลูกนั่งสินแกล้งจะลองดีกับฉันใช่ไหม ก็ได้ฉันจะฟ้องหม่อมแม่ของฉัน” หม่อมราชวงศ์ศิริศักดิ์ตะคอกเสียงเข้ม ดวงตาคู่คมกริบจ้องหน้านั่งสินอย่างไม่สยบอารมณ์ พาให้นั่งสินต้องสะดุ้งวาบในใจ ความหวาดกลัวที่มีต่อหม่อมกอบศิริก็มีอยู่มากโข แต่นี่ก็ยังต้องมาหวาดกลัวต่อหม่อมราชวงศ์ศิริศักดิ์เสียอีกคน

ด้วยหม่อมกอบศิริ ใครๆทั้งวังรินหทัยต่างก็รู้จักนิสัยเป็นอย่างดี ยามดีก็ดีใจหาย ยามร้ายขึ้นมา

แม้แต่หม่อมเจ้าแจ่มจรัสยังยอมกลัว แล้วประสาอะไร
กับคนรับใช้ในวังอย่างนางสินผู้นี้ แต่เมื่อหันไปมองร่าง
ของสร้อยกับหม่อมราชวงศ์เดียวที่ยังคงก้มใบหน้ากันนิ่ง
นางสินก็เลยคิดไปเองว่า สองแม่ลูกนั้นก็คงจะไม่มี
ปัญหาใดๆมากมายดังกับคุณชายศิริศักดิ์เป็นแน่

“แม่สร้อย คุณชายเดียวด้วยนะเจ้าคะ ตามนาง
สินไปเถอะเจ้าคะ จะไปจัดหาที่พักให้ท่านเจ้าคะ”

นางสินพูดอย่างอ่อนโยนกับเพื่อนในอดีตของ
นาง ซึ่งบัดนี้ก็ได้กลายเป็นหม่อมคนหนึ่งของหม่อม
เจ้ามงคลศักดิ์ไปแล้ว แม้ว่าจะเป็นหม่อมน้อย แต่ก็
หม่อมที่มีบุตรกับท่านด้วยเช่นกัน

“ไปสิเดียว นางสินจะได้จัดหาที่พักให้กับเรา”

สร้อยพูดเสียงเรียบเหมือนกำลังพยายามระงับ
อารมณ์บางอย่างไว้กับใจมิให้ต้องพลุ่งพล่านออกมา
ก่อนที่จะเดินตามนางสินออกไปจากห้องโถงพร้อมกับ
หม่อมราชวงศ์เดียว

.....

หม่อมกอบศิริกริดเสียงหัวเราะแหลมด้วยความ
สะใจ เมื่อนางสินได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้สร้อยกับ
หม่อมราชวงศ์เดียวได้เข้าไปพักอาศัยอยู่กับเรือนคนรับ

ใช้เป็นที่ยืนเรียบร้อยแล้ว แวดตาของหม่อมกอบศิริเต็ม
เปี่ยมไปด้วยวีรรอยแห่งความภาคภูมิใจแฝงอยู่อย่างลึกๆ
สมใจที่ได้แลเห็นแล้วว่าถึงสร้อยจะมีลูกให้แก่น.จ มงคล
ศักดิ์เยี่ยมเดียวกับเธอได้ แต่ทั้งสร้อยและหม่อมราชวงศ์
เดียวก็ไร้สิ้นวาสนาที่ได้ขึ้นมาอยู่บนตำแหน่งและเทียม
เท่ากับบารมีของเธอได้

“มันช่างรู้ฐานะของมันซะจริงๆเชียวนะน้องสร้อย
นี่”

“หม่อมเจ้าคะ” นังสินเอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวาน
หม่อมกอบศิริจึงก้มหน้ามองหน้านังสิน แล้วกระแทก
เสียงถาม

“มีอะไรอีกหรือนังสิน”

“นังสินก็ยังแปลกใจอยู่อีกละเจ้าคะ”

นังสินเอ่ยขึ้นจากความรู้สึกนึกคิดของตนเอง
อย่างงงงันไม่ได้ ดวงหน้างามผ่องของหม่อมกอบศิริจึง
อดที่จะฉายแววสนเท่ห์กับนังสินไม่ได้ หัวคิ้วอันงดงาม
ขมวดเข้าหากันน้อยๆ สีหน้าเริ่มหงุดหงิดขึ้นมา
ในทันที

“แกยังจะมีอะไรที่แปลกอกแปลกใจอยู่อีกหรือนั่งสิน” หัวคิ้วงามดั่งคมเคียวของหม่อมกอบศิริขมวดมุ่นเข้าหากัน

“ก็นั่งสร้อยสิเจ้าคะ ทำไมมันจึงดูเกลียดชังลูกของมันเองซะเหลือเกิน และตรงกันข้ามมันกลับดูเหมือนว่าจะรักใคร่คุณชายศิริศักดิ์อย่างมากนะเจ้าคะ”

ดวงตาดำคมของหม่อมกอบศิริแลทอดมายังนั่งสินอย่างดูคั่น จนอีกฝ่ายรู้สึกลัว นึกอยากจะประจบประแจงเหมือนเคยยังไม่กล้า ทำได้ก็เพียงก้มหน้านิ่งๆ

“อ้อ นั่งสร้อยมันก็คงอยากจะแสดงให้ทุกคนได้เห็นว่า มันรักลูกฉันมากกว่ารักลูกของมันเองสิ โธ่เอ๊ย รักแบบประจบสอพลอทำไมคนอย่างฉันจะไมู้เท่าทันกับมัน นั่งสร้อยนะมันรื้อยเล่ห์พันเหลี่ยม มันก็คงจะไม่ไ้เซ่ไหนให้เล่ห์กลอุบายแย่งคุณพี่ของฉันไปได้หรอก”

หม่อมกอบศิริศักดิ์กระแทกพูดอย่างโกหกทั้งตัวเองและโกหกผู้อื่นไปในเวลาเดียวกัน แต่นั่งสินเองก็รู้เป็นคนรับใช้ในวังนี้นับแต่ที่ยังเป็นสาวเป็นแสดมาแล้ว ตื่นลึกหนาบางของทุกคนที่นี้นั่งสินรู้ดี เพราะ

อันที่จริงแล้ว สร้อยคือผู้ที่ก้าวเข้ามาในชีวิตของหม่อม
เจ้ามงคลศักดิ์ก่อนหม่อมกอบศิริตั้งนาน แต่ที่สร้อยต้อง
พ่ายแพ้ต่อหม่อมกอบศิริก็เพราะ บุญของหม่อมกอบศิริ
ที่มีมากกว่าคนรับใช้อย่างสร้อยนั่นเอง

“เออนั่งสินแล้วลูกชายของฉันทละเขาเป็นอย่างไร
บ้าง พอใจกับที่พักของตนเองไหม”

แล้วหม่อมกอบศิริเบนความสนใจไปทางหม่อม
ราชวงศ์ศิริศักดิ์บุตรชายที่เธอสุดแสนรัก และไม่
ปรารถนาที่จะใส่ใจใดๆอีกแล้วกับสร้อยและหม่อม
ราชวงศ์เดิยว ด้วยนึกรังเกียจ และถือยศถือศักดิ์ขึ้นมา
ทันที

“ต้องพอใจสิเจ้าคะ ก็หม่อมคุณชายได้ออยู่ในวัง
บนตำหนักกับหม่อมทุกๆท่าน ส่วนสองคนแม่ลูกนั้นต้อง
อยู่เรือนคนรับใช้นะเจ้าคะ”

นั่งสินพูดไปก็ยิ้มระรื่นด้วยพอใจที่ได้แลเห็น
สร้อยกับหม่อมราชวงศ์เดิยวยังคงตกอยู่ในฐานะที่คล้าย
คนรับใช้คนหนึ่งของวัง

“ดีมาก เมื่อลูกของฉันทจะพอใจทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่นี่ ฉันทก็ดีใจและสบายใจขึ้นมาอย่างมาก”

หม่อมกอบศิริพุด หากแต่ดวงตาก็ยังคงฉายแวว
 ห่วงกังวลอยู่กับบางสิ่งบางอย่าง และสิ่งนั้นก็คงจะไม่
 พ้นในเรื่องของถ่านไฟเก่า อดีตที่หวาดหวั่นเสียไม่ได้
 หากหม่อมเจ้ามงคลศักดิ์จะหวนกลับไปหานางสร้อย
 หัวใจของหม่อมกอบศิริก็จะต้องแตกตายเป็นวินาที
 นั้นๆ อย่างแน่ๆ หม่อมเจ้าแจ่มจรัสก็ช่างกระไร เคย
 บอกกันตั้งหลายครั้งว่า นางสร้อยไม่สมควรที่จะหวนกลับ
 เข้ามาอยู่ในวังเดียวกับทุกคน แต่นี้ไม่ได้กลับมา
 เพียงแต่ตัวยังหอบเอาลูกที่ติดท้องกลับมาด้วย สองคน
 แม่ลูกต้องเป็นศัตรูหัวใจหม่อมกอบศักดิ์ไปนานสัก
 เพียงใดกัน?

“นางสิน แกจะต้องทำหน้าที่เป็นหูเป็นตาให้กับ
 ฉันด้วยนะ”

หม่อมกอบศิริพุดเสียงเข้มมอบความไว้วางใจ
 ให้แก่นางสินทั้งหมด นางสินจึงยิ้มอย่างเต็มหน้า ถึง
 หม่อมกอบศิริจะไม่พูดฝากฝังใดๆ ต่อนางสิน นางสินก็
 พร้อมที่จะทำหน้าที่อันนี้อยู่แล้ว เพื่อเป็นการตอบแทน
 พระคุณอันยิ่งใหญ่แก่หม่อมกอบศิริ และเพื่อที่จะได้หน้า
 ได้ตาอย่างสมใจนางสินอีกด้วย

“เป็นหูเป็นตาในเรื่องอะไรหรือเจ้าคะหม่อม”

นังสินเสแสร้งถามอย่างเชื่อๆทั้งที่ความเป็นจริง
แล้วก็มากเกินไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวตัวด้วย
เหมือนกัน

“ก็เรื่องของนังสร้อยกับลูกของมันไง อย่าให้
มันทั้งสองต้องเข้าใกล้คุณพี่ของฉันได้ ฉันเกลียดมันทั้ง
สองคนแม่ลูก เกลียดยิ่งเสียกว่าที่จะเกลียดสิ่งที่น่า
ขยะแขยงที่สุดในโลกอีกด้วย”

ดวงตาของหม่อมกอบศิริในยามนี้ช่างเต็มไปด้วย
ไปด้วยเกลือกแก้นเกลียดชิงชังระคนอาฆาตผุดขึ้นกับแว
ตาคู่นั้น ช่างน่าเกรงกลัว คมลึกแทบทะลุหัวใจผู้คนที่อยู่
ใกล้ชิดเสียไม่ได้ ซึ่งบางครั้งก็ดูเหมือนจะเยือกเย็น
และบางครั้งก็ร้อนแรงจนนังสินแทบจะวิ่งหนีไปเสียให้
ไกลๆ

“รับปากกับฉันสินนังสิน ใครเขาปิดปากแก่ไว้
หรือ ถึงไม่รับปากกับฉัน ”

ถามอย่างผู้ที่เอาแต่ใจตนเอง

“เจ้าคะ นังสินคนนี้จะทำหน้าอันนี้ให้ดีที่สุด
เชียวเจ้าคะ”

นังสินลอยหน้าลอยตาทอดเสียงหวานอย่างเอา
ใจนายและรู้ใจซึ่งกันและกัน อย่างชนิดที่ว่าดูตาก็รู้ใจ

“ดีมากนังสิน และเมื่อแกทำงานถูกใจฉัน ฉัน
ก็จะมีรางวัลงามๆให้กับแกด้วย คนอย่างฉันนะไม่เคยใช้
งานใครฟรีๆหรอกนะ แกเองก็รู้ไม่ใช่หรือนังสิน”

ขณะที่เน้นคำพูดกับนังสิน ดวงตาของหม่อม
กอบศิริยังคงลุกวาวโรจน์ด้วยอารมณ์แค้น

“เจ้าค่ะ” นังสินพยายามสะกดกลั่นความโลภอยู่
เป็นครู่ใหญ่ๆ ก่อนที่จะพยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่
นุ่มนวล

////////////////////////////////////